

รัตติกาล รัก ยอมนรัก

4

พณมเทียน

NUMSAENG13 รัก

เมื่อรถเลี้ยวเข้าประตูบ้าน เขาก็สวนกับรถของทนายใหญ่ ผู้จัดการผลประโยชน์ของมารดา ท่านขุนกำลังจะกลับออกไปพอดี จอดรถหักโหมวกเหวก จักรกฤษณ์หยุดรถของเขา ท่านขุนพาร่างอันอ้วนใหญ่ลงจากรถส่วนตัวของตนเอง วิ่งเหยาะๆ อ้อมมาเกาะหน้าต่างรถเขาไว้

“คุณกฤษณ์ครับ นี่คุณไปพูดกับคุณแม่คุณยังงั้นะ ท่านถึงได้เรียกผมมาด่วนจี๋ทีเดียว”

ท่านขุนพูดตื้นๆ จ้องหน้าเขา คิ้วกำแน่นหน้าออกมาซบเหงื่อ

จักรกฤษณ์ซ่อนยิ้ม ทำเป็นไม่รู้เรื่อง

“เรื่องอะไรหรือ ท่านขุน?”

“ก็เรื่องที่คุณกฤษณ์เคยไปถามผมนะสิครับ...พวกที่เราฟ้องขับไล่ที่”

“ทำไม มีอะไรหรือ?”

เขาทำหน้าตายอยู่ตามเดิม ท่านขุนโคลงหัว จู้ปากเบาๆ

“เหมือนฟ้าผ่าโดยไม่มีฝนนั้นแหละ อยู่ไม่อยู่ท่านก็เรียกผมมา สั่งให้จ่ายเงินค่ารื้อถอนให้กับพวกนั้นครบคร้วละสองพันบาท ทั้งๆ ที่เราชนะความเดือดขาดแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องจ่ายเงิน แม้แต่บาทเดียว ผมเพิ่งจะได้รับบัญชาของท่านมาเดี๋ยวนี้เอง... งงไปหมด”

“แล้วท่านขุนคิดยังไง?”

ทนายใหญ่ยักษ์ใหญ่

“ผมก็คิดว่าท่านเกิดใจดีอะไรขึ้นมาก็ไม่ทราบ เรื่องไม่ควรเสียก็ยอมเสีย แต่เมื่อเป็นบัญชาผมก็ต้องปฏิบัติตาม สงสัยว่าคุณกฤษณ์มาเกลี้ยกล่อมท่านอย่างไร ท่านถึงยอมจ่ายเงินให้พวกนั้น”

“คุณแม่เป็นคนมีเมตตาจิตครับ ท่านขุน”

เขาตอบเรียบๆ

“และท่านก็ยังไม่มียาอะไรมากนัก ผมไม่ได้มา
เกลี้ยกล่อมอะไรท่านเลย ท่านมีกุศลเจตนาเกิดขึ้นเองในดวงจิต
เพราะบุญแต่หนหลังช่วยไว้ ผมก็ได้แต่อนุโมทนา ท่านขุนรีบไป
จัดการตามความประสงค์ของท่านเสียเร็วๆเถิด”

“ตอนที่ท่านกำลังพูดกับผมเรื่องนี้ คุณเจดิลักษณ์คู่หมั้น
ของคุณก็โผล่เข้าไปพอดี เธอจะไม่พอใจนักที่รู้ความประสงค์
ของท่าน คัดค้านไว้มากทีเดียว แต่เจตนาของท่านแน่วแน่
เหลือเกิน นี่คุณเจดิลักษณ์ก็ยังอยู่”

“ช่างเขาเถอะ มันเงินของคุณแม่ผม เจดิลักษณ์ไม่น่า
จะต้องมาเดือดร้อน เป็นอันว่าท่านขุนได้รับนโยบายจากท่านมา
เรียบร้อยแล้วใช่ไหม?”

“ครับ ท่านเร่งให้ผมดำเนินการเสียด้วย พรุ่งนี้ผมจะบอก
ให้คนไปตามตัวแทนของพวกนั้นมาพบ แล้วแจ้งความประสงค์
ของเราให้ทราบ คงรู้สึกเหมือนถูกลือตเตอร์กันไปตามๆกัน”

“ความรู้สึกอันชื่นชมยินดี โมทนาสาธุ อันเป็นแรงใจของ
คนจำนวนมากที่พุ่งมายังคุณแม่ของผม มันจะเป็นพลังงาน
ในด้านดีงามให้แก่ท่าน ตรงข้ามกับเสียงสาปแช่งที่ท่านได้รับ

มาแล้ว ท่านขุนจงเชื่อเถิดครับว่ากระแสนิจของคนเรานั้นเป็น
พลังงานชนิดหนึ่ง ถ้ามันรวมตัวกันได้เป็นกลุ่มก้อนพุ่งตรงแนวแน่
ไปยังสิ่งใด ไม่ว่าจะในด้านดีหรือร้าย มันจะส่งผลนั้นๆ ให้บังเกิด
ขึ้นไม่ช้าก็เร็ว คนชั่วที่ดำรงตนอยู่ท่ามกลางเสียงสาปแช่งของ
ผู้คนทั้งหลาย ถึงแม้จะมองเห็นว่าเจริญรุ่งเรืองดีมันก็ไม่จีรังยั่งยืน
หรอก วันพินาศรคอยอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าจะมาถึงเมื่อไหร่เท่านั้น
ถ้าตัวเองไม่เห็นในขณะที่ยังมีลมหายใจอยู่ ก็จะเห็นได้ในทันทีที่
ดับลมปราณ เช่นเดียวกับคนที่อยู่ท่ามกลางเสียงแซ่ซ้องสรรเสริญ
แม้ชีวิตในปัจจุบันจะดูยากแค้นลำเค็ญเช่นไรก็ตาม ประตูละคร
ก็เตรียมเปิดรับไว้แล้ว”

“โอ๊ย! คุณกฤษณ์พูดอะไรผมฟังไม่รู้เรื่องเลย”

ทนายใหญ่ร้องออกมา

“ท่านขุนก็มีอายุมากแล้ว หมั่นเข้าวัดเข้าวาเสียบ้าง แล้ว
จะเข้าใจที่ผมพูดนี้ได้เป็นอย่างดีที่สุด”

ชายหนุ่มบอกย้มนิด ๆ แล้วนำรถเคลื่อนจากที่จอดค้าง
อยู่ไปตามถนนคอนกรีตซึ่งทอดโอบรอบสนามอันกว้างใหญ่ตรง
ไปยังตึกส่วนตัว ปลอ่ยให้ทนายใหญ่ประจำตระกูลยื่นกะพริบตา

ปรีบๆ ส่งสายตามาหลังมาพร้อมกับยกมือเกาท้ายทอย ปนอะไร
จึ่งจำอยู่คนเดียวก่อนจะเดินกลับไปขึ้นรถของตนและขับลับ
ออกไปนอกประตูบ้าน

ขึ้นตึกอาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย แล้วก็ลงมานอนตาก
ลมอยู่ที่ลานหินริมสระอาบน้ำ ยังไม่ทันจะเอนตัวสนิทบนเก้าอี้
ยาว เด็กสมพงษ์ก็ถือจานเปลเขื่องๆ บรรจุนมจืดชาลาเปามา
วางประเคนให้ที่โต๊ะหินตรงหน้า

“อะไรของใครนะ?”

เขาผงกศีรษะขึ้นดู ถามออกมาอย่างแปลกใจ

“คุณเจดิลักษณ์เธอชื่อมาครับ สั่งผมว่า ถ้าคุณกฤษณ์
กลับมาให้เอามาให้”

จักรกฤษณ์เบิกตานิดหนึ่ง และพยักหน้าหงิก เขาเพิ่งจะ
นึกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้เอง เพราะไอ้จุกกระซิบบอกไว้ก่อนแล้ว
ก่อนที่จะเอ่ยถามอะไรต่อไปนั่นเอง เจ้าของก็ก้าวพ้นประตูห้อง
โถงทะลุออกมายังลานหินตรงที่เขาอนอยู่ เดินเข้ามาอย่าง
รวดเร็วประเปรี้ยว ผิวหน้าคล้ำเข้มลงเล็กน้อยเพราะแดดและ
ไอน้ำทะเล จักรกฤษณ์ยิ้มให้ด้วยอาการปกติ คู่หมั้นสาวผู้ยังอยู่

ในชุดเดิมกับที่เขาเห็นขณะที่ขับรถผ่านกันบนถนนเมื่อไม่กี่
สองชั่วโมงที่แล้วมายิ้มตอบ ไม่รู้จะสดใสนักในรอยยิ้มนั้น

“เฟิ่งกลับหรือคะ?”

หล่อนหย่อนตัวลงบนเก้าอี้ตรงหน้า

ชายหนุ่มพยักหน้าเนิบๆ อย่างอารมณ์ดี

“ใช่”

ไม่ทันที่เขาจะกล่าวอะไรต่อไป เจตลักษณะก็ถามสวน
ออกมาโดยเร็วว่า

“คุณกฤษณ์ไปไหนมาคะ?”

“ก็ไม่ได้ไปไหนหรอก ออกไปหาอะไรเย็นๆ ดื่ม แล้วก็
เลยไปคุยกับหมอกำพลที่โรงพยาบาลหน่อยหนึ่ง เจดล่ะ ไปไหน
มา?”

เขาไม่ได้เจตนาจะเปิดทางให้หล่อนพูด เพียงแต่ถาม
เรื่อยเปื่อยไปเช่นนั้นเอง และเจตลักษณะก็โกหกจริง ๆ

“เจ็ดเพ็งกลับจากพัทยา แวะทานอาหารแล้วก็ซื้อมาฝาก
คุณกฤษณ์ นั่งรออยู่ตั้งนานแล้ว ถามคุณป้าก็ไม่ทราบว่า
คุณกฤษณ์ออกไปไหน”

“แหม! ขอบคุณมาก อุตส่าห์ซื้อมาฝาก”

“ยังไม่เห็นแต่จะต้องเลยนี่คะ เสียแรงหิ้วมาให้”

น้ำเสียงของหญิงสาวเง้งออด มองดูที่จานอาหารว่างแล้ว
มองหน้าเขา จักรกฤษณ์หัวเราะเบาๆ

“เสียตายเหลือเกิน บังเอิญผมอ้อมมาเสียแล้ว แต่ไม่เป็นไร
หรอก ลูกน้องของผมมี”

พร้อมกับกล่าว เขาเอาส้มจี๊ดขนมจีบขึ้นมาลูกหนึ่ง
ใส่ปากเคี้ยวช้าๆ เป็นการเอาใจ ขณะเดียวกันก็ส่งกระแสบอก
ไอ้จุก อนุญาตให้มันกินของว่างจานนั้น เสียงมันหัวเราะคิกคัก
ลึงโลดอยู่ในโสตประสาทส่วนลึกของเขา เจ็ดลักษณะค่อนชนิดหนึ่ง

“เจ็ดไม่ทราบ อุตส่าห์รีบมาให้ทันเวลาอาหารว่าง รู้ๆไม่
ซื้อมาให้เสียเวลา”

แล้วหล่อนก็หันไปร้องบอกเด็กสมพงษ์ที่ยังยืนอยู่ใกล้ๆ ให้ไปจัดหาน้ำส้มมาให้แก้วหนึ่ง พอเด็กรับใช้กลับไปบาร์ ก็เปลี่ยนสายตามาที่เขา

“คุณภรรยารู้เรื่องแล้วใช่ไหมคะ ที่คุณป้าท่านจะจ่ายเงินให้กับพวกที่เราพึ่งขับไล่ที่ ครอบครัวละสองพันบาท”

เขามองตาหล่อน แลเห็นแววกังวลขัดข้องละโมบเห็นแก่ตัวฉายชัด แล้วก็บังเกิดความเวทนา ตอบเรียบๆ ว่า

“ผมสวนกับท่านขุนตรงประตูหน้าบ้าน ท่านขุนเพิ่งบอกผมเมื่อตะกี้นี่เอง”

“ท่านเรียกท่านขุนมาสั่งอะไร เจตโผล่เข้ามาพอดี”

“อ้อ!”

“หลายล้านทีเดียวนะคะ เรื่องที่ไม่ควรจะต้องเสียเลย ท่านนึกยังงใจของท่านขึ้นมา ทั้งๆ ที่เราก็นะความโดยเด็ดขาดแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องจ่ายสักสตางค์แดงเดียว”

หางเสียงของหล่อนกระด้าง ส่ออารมณ์อันขุ่นมัว ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อย

“ท่านบอกกับเจ็ดว่าอย่างไรล่ะ?”

“ท่านบอกว่าสงสารพวกนั้น”

“แล้วทำไมเจ็ดถึงไม่ทักท้วงท่านไว้?”

“เจ็ดคัดค้านแล้ว แต่ท่านก็ไม่ยอมฟังเสียง ยืนยันจะจ่ายให้พวกนั้นให้ได้ เจ็ดแปลกใจเหลือเกินถึงได้อยากจะถามคุณว่า คุณรู้เรื่องนี้มาก่อนหรือเปล่า แล้วทำไมคุณถึงไม่ห้ามท่านไว้ เรื่องที่ไม่สมควรจะต้องเสียเลยสักนิดเดียว”

“การห้ามหรือขัดขวางกุศลเจตนาของมนุษย์เราเป็นบาป”

เขาตอบสั้น ๆ น้ำเสียงไม่จริงจังอะไรนัก คู่หมั้นสาว ลืมตาโต

“ถ้าจะเอาแต่กุศลอย่างนั้นละก็ มีอะไรก็ยกให้คนอื่นไป เสียให้หมด นั่นชัะ”

“ชาติสุดท้าย ก่อนที่จะประสูติมาเป็นองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระศาสดาของเราก็ได้ทรงปฏิบัติเช่นนี้มาแล้ว เรียนผ่านมาแล้วไม่ใช่หรือ พระเวสสันดรนะ”

“ลืมไปว่าพูดกับพระเวสสันดรองค์ที่สอง”

เจตลักษณะกระแทกเสียง

“เออละค่ะ ไม่ต้องเทศนาสั่งสอนอะไรต่อไปอีกหรอก
เจตจะไม่พูดเรื่องนี้อีกแล้ว”

จักรกฤษณ์หัวเราะเรื่อย ๆ เอื้อมมือไปหยิบซองบุหรี่บนโต๊ะ
มาจุดสูบ

“ผมก็ไม่คิดจะเทศนาสั่งสอนอะไรหรอก แต่อยากจะเตือน
ให้คิดบ้างว่า คนเราเกิดมาชาติหนึ่งทำบุญทำทานไว้บ้างก็ดี
อย่างน้อยก็เอาไว้เป็นต้นทุนสำหรับภพชาติเบื้องหน้า”

“เอาทฤษฎีอะไรมาอ้างคะ ที่ว่าชาติหน้ามี”

เขามองดูหล่นด้วยสายตาจางน แล้วก็เปลี่ยนเป็นสมเพช

“เจตนับถือศาสนาอะไร?”

“ถามทำไมคะ ก็พุทธนะซี”

“แล้วเชื่อในศาสนาบ้างไหม?”

“ก็เชื่อค่ะ แต่ไม่ม่งมายนักหรอก”

“ศาสนาพุทธมีหลักหรือทฤษฎีที่ตรงกับวิทยาศาสตร์อยู่ว่า สสาร ไม่มีวันสูญหายไปจากโลกนี้ เพียงแต่เปลี่ยนแปลงสภาพ และสภาวะเท่านั้น แต่วิทยาศาสตร์รู้จักแต่เพียงสสารเท่านั้น ยังไม่รู้จักวิญญาณเพราะยังค้นคว้าไปไม่ถึง พุทธศาสนาจึงมีหลัก ที่เพิ่มเติมออกไปจากวิทยาศาสตร์ว่า ทั้งสสารและวิญญาณ ไม่มีวันสูญหายไปจากโลกหรือจักรวาลนี้ หมายถึงสังสารวัฏ การเวียนว่ายตายเกิด เรื่องชาติภพ เป็นเรื่องที่ปฏิเสธกันไม่ได้ ตราบใดก็ตามที่ยังเป็นชาวพุทธอยู่ เมื่อชีวิตดับ สังขารอันเป็น สสารก็จะเปลี่ยนสภาพเป็นดินไป ส่วนวิญญาณก็ล่องลอยไปตามกระแสผลักดันแห่งกรรม เพื่อรอการหมุนเวียนกลับมาเกิดอีกครั้ง แต่จะเกิดมาเป็นอะไร สูงต่ำดีชั่วอย่างไร ก็สุดที่จะรู้ได้”

เจตลักษณะยิ้มแฉ่งๆ ยักไหล่

“เอาอะไรมาพิสูจน์คะ”

“ถ้าจะพิสูจน์กันจริงๆ ก็พิสูจน์ได้ แต่เราอย่ามาพูดถึงเรื่องชวนปวดหัวนี้เลย ผมรู้ว่าเจตไม่ศรัทธานักหรอก และถ้าผมทำอะไรลงไป มันก็จะเป็นเรื่องอูตรีมนุชยธรรมเสียเปล่าๆ มากุญ

กันถึงเรื่องสนุกๆ เบาๆ ดีกว่า เป็นยังไงบ้าง...พัทยา ตากแดด
เสียตัวเนื้อแดงไปหมด”

“เจ็ดเล่นน้ำทะเลทั้งวันเลยคะ”

“ดำน้ำ ลงไปยังปลา...”

“เอ๊ะ! คุณภรรยารู้ได้ยังไงคะ?”

หญิงสาวจ้องหน้า ร้องเสียงสูงด้วยความประหลาดใจ
จากรกษณ์เปacockวันบุหรืลงต่ำ บอกมาว่า

“บาปกรรม คราวหลังอย่าไปทำมันเลยนะ จะดำน้ำเล่น
ก็ดำเฉยๆ เรื่องอะไรจะต้องไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตด้วย เห็นไหม
กรรมตามทันในปัจจุบันทันด่วนนั้นแหละ เพราะไปยังปลาเข้า
เปลือกหอยมันถึงได้บาดเอา”

คำพูดของเขาทำให้คู่หมั้นสาวแทบผงะ ลืมตากว้างตะลึง
พริ้งเพริดไปชั่วขณะหนึ่ง สายตาอันเบิกโพลงที่จ้องมองดูเขา
เต็มไปด้วยความอัศจรรย์ใจขีดสุด หล่อนดำน้ำลงไปยิงปลากับ
พันธมิตรสนิท ธนาชัย ทส.ของท่านบิดาอันเป็นครูฝึก ยังบริเวณ
เกาะแห่งหนึ่งห่างไกลจากที่ชุมนุมชน ไม่มีใครรู้เห็นเลย เพราะ

นั่งเรือเร็วไปด้วยกันเพียงสองต่อสองเท่านั้น แล้วนายจักรกฤษณ์
อิสราลักษณ์ ตาฤๅษีที่แสนที่มที่สุดของหล่อน ล่วงรู้ถึงเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นกับหล่อนได้อย่างไร

ลักษณะคำพูดของเขา เป็นไปอย่างปกติธรรมดา ไม่มี
ความรู้สึกแสดงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ตรงข้าม กลับเป็นอาการพูด
อย่างปรานี เหมือนผู้ใหญ่สั่งสอนตักเตือนเด็ก หล่อนงงเหลือที่
จะกล่าว

บังคับเสียงไม่ให้สั่น ระบายรอยพิรุณใดๆ ทั้งสิ้นที่จะ
ปรากฏออกมา แล้วก็ผินหัวเราะเสียงใส ถามซ้ำมาอีกว่า

“คุณกฤษณ์พูดเข้าซิ ยังกับไปเห็นมาด้วยตาเองนั่น
แหละ เอาอะไรที่ไหนมาพูดคะนี่ ผันไปกระมัง”

**“เปลือกหอยบาดโคนขาอ่อนด้านขวา! ยังปิด
พล๊าสเต็รออยู่!”**

เสียงหนึ่งกระซิบผ่านเข้ามาในดวงจิตของเขา ไอ้จุก
ยืนยันซี่ตำแหน่งให้ เหมือนจะเร่งเร่งให้เขาจับโกหกหล่อน
ออกมาให้ได้

แต่จักรกฤษณ์ไม่สนใจ

“ผมอาจฝันไปก็ได้ ลืมเสียเถอะ อย่างกังวลอะไรไปเลย”

การตัดบทอย่างง่าย ๆ ของเขา ไม่ทำให้เจตลักษณะ
ปลอดโปร่งสบายใจลงได้ เพราะทุกสิ่งที่ผ่านออกมาจากปาก
ของเขามันเป็นความจริงอย่างชนิดแทงใจดำ ปัญหาที่หล่อน
ครุ่นคิดกระวนกระวายอยู่ในขณะนี้ก็คือ เขารู้ได้อย่างไร แล้วก็
หลุดปากออกมา เหมือนจะเป็นการสารภาพอยู่ในตัว

“เจตไม่เข้าใจคุณเลย คุณเป็นคนลึกลับที่สุด”

“ทำไม ผมลึกลับยังไง?”

“ลึกลับซี ทำไมจะไม่ลึกลับ...”

หล่อนว่าแล้วก็ชะงักอีกอักไป เพราะรู้ตัวว่าขึ้นพูดหรือ
แสดงอะไรออกไปอีก ก็เท่ากับเป็นการยอมรับความจริง ซึ่ง
ผู้หญิงอย่างหล่อนไม่มีวันเสียละ ชีวิตในสังคมมันฝึกปรือหล่อน
มาอย่างดีแล้ว เรื่องอะไรที่จะไปยอมรับความจริงในสิ่งที่ไม่ได้
จับกันได้อย่างคาหนังคาเขา

เสหัวเราะกร้อยๆ กลบเกลื่อนเสีย แล้วก็เปลี่ยนเรื่องมา
ว่า

“เพิ่งได้ข่าวแปลกใหม่น่าสนใจจากน้าขึ้นเมื่อตะกี้นี่เอง”

“ข่าวอะไร?”

หล่อนยิ้มมุมปาก ชายหางตาดูเขาเอามือประสานคล่อง
เข้าไว้ ขณะนั้นสมพงษ์เดินถือแก้วน้ำส้มคั้นเข้ามาวางไว้ให้
หญิงสาวหยิบแก้วขึ้นจิบ

“พยาบาลคนใหม่ของคุณป้า ที่เข้ามารับเวรแทน
พยาบาลลลิตา”

คราวนี้เขาเกือบจะเป็นฝ่ายสะดุ้งบ้าง มองตา วางสีหน้า
เรียบๆ

“ทำไมหรือ?”

“ได้ข่าวว่าสวยมากไม่ใช่หรือคะ แล้วก็ถูกอกถูกใจคุณป้า
มากเสียด้วย”

“ก็ทำงานคล่อง เรียบร้อย แล้วก็เอาใจคนไข้ได้ดี”

“สวยมากไหมคะ?”

หล่อนย้าคำถาม จ้องมาเหมือนจะคาดคั้น

“สำหรับผม ก็ไม่เห็นว่าจะสวยเลิศเลออะไร ก็หุ่นนาง
พยาบาลทั่วๆ ไปนั่นแหละ ถามทำไม?”

“น้ำชี้นบอกว่าคุณกฤษณ์สัมภาษณ์อยู่นานทีเดียว”

“พยาบาลใหม่ แปลกหน้า เพิ่งจะเข้ามารับหน้าที่ ก็เป็น
ธรรมดาที่จะต้องสอบถามอะไรกันหน่อย”

“ชื่ออะไรคะ?”

“น้ำชี้นไม่ได้บอกหรือ?”

“เจ็ดไม่ได้ถาม จะมาถามคุณกฤษณ์เอง”

เขารู้ว่าหล่อนปด และต้องการชั้นเชิงตามวิสัยของผู้หญิง
ทั่วไป ไม่อยากจะถูกสาปเป็นอาภรณ์

“ชื่อรัตติ”

“ชื่อแปลก ไม่เคยได้ยิน ชักอยากเห็นตัวเสียแล้วซิ”

จิตลักษณะแปรยลอยๆ ซายตามองดูเขาอย่างมีความหมาย
อยู่เช่นนั้น

“วันไหนเขามาเข้าเวรเฝ้าคุณแม่ และถ้าบังเอิญเจ็ดมา
ที่นี่ในวันนั้น ก็คงจะได้เห็นเอง”

คู่หมั้นสาวพยายามจะค้นหาอะไรบางอย่างบน
สีหน้าและแววตา แต่หล่อนก็ค้นไม่พบ นอกจากความเฉยเฉื่อย
อันเป็นบุคลิกโดยปกติของเขาที่หล่อนแสนจะเบื่อหน่าย

“แล้วเขาจะมาเข้าเวรอีกเมื่อไหร่”

“เอ ข้อนี้ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน เขาเป็นพยาบาลพิเศษ
ที่ทางศูนย์ส่งมาให้เพียงชั่วคราวคราวเท่านั้น แล้วก็ผลัดเปลี่ยน
หน้ากันอยู่เรื่อย ๆ เจ็ดไม่เห็นหรือ วันนี้ก็มีคนใหม่มาอีกแล้ว
เวรกลางคืนก็คงจะเปลี่ยนไปอีกคน”

“เป็นนางสาวหรือแต่งงานแล้วคะ?”

จักรกฤษณ์หัวเราะ เขาเข้าใจความรู้สึกของจิตลักษณะ
ในขณะนี้ได้ดี เข้าใจถึงธาตุชนิดหนึ่งของผู้หญิง เป็นธาตุที่ผู้ชาย
ทุกคนระอาใจและรำคาญ

“ผมจะทราบได้อย่างไรละ เพิ่งพบหน้ากันเพียงชั่วคราว-
ช่วยยามเท่านั้น อีกอย่างหนึ่ง ผมก็ไม่ได้สนใจสอบประวัติเขาไว้
เสียด้วย มีอะไรที่เจตสนใจพยาบาลคนนั้นเป็นพิเศษหรือ”

สตรีผู้แสนจะเฟื่อง ฐานะเป็นทั้งญาติและคู่หมั้นของเขา
ทำยักไหล่อย่างหยิ่งๆ เบ้าปากนิดหนึ่ง

“เปล่าหรอกค่ะ เพียงแต่อยากให้เห็นตัวเท่านั้น เห็นหน้า
ชื่นชมเสียนักหนาว่ารูปร่างหน้าตาเข้าที่มาก ก็เลยอยากดูว่าจะ
เข้าที่สักแค่ไหน ถึงทำให้คุณกฤษฎณ์ไปคุยด้วยเป็นนานสองนาน
ตามปกติแล้ว ไม่เคยเห็นคุณกฤษฎณ์สนใจกับผู้หญิงคนไหน”

หางเสียงของหล่อนชักจะเหน็บแนม ชายหนุ่มขมวดคิ้ว
นิดหนึ่ง นี่เจตลักษณะคงจะได้ข่าวอะไรมาจากความซังกะพืดของ
แม่บ้านเข้าแล้วกระมัง

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าสนใจนะ”

“อ้าว! ก็คุณกฤษฎณ์ไม่ได้ไปช่วยเขาเผ่าไข้อยู่ตั้งนานหรือ
คะ”

“เพราะผมติดอกติดใจนางพยาบาลคนนั้นเข้ากระมัง?”

“จะไปรู้รึ้อ อาจติดใจก็ได้”

หล่อนลอยหน้า ทำمينปั้นปึ่ง

“เหลวไหล แล้วก็ไม่มีเหตุผล...”

เสียงเขาตำหนิเบา ๆ พยายามข่มอารมณ์ที่เริ่มจะ
หงุดหงิดให้เป็นปกติ

“ผมไม่ได้บอกเจตนาหรือว่า เขาเป็นพยาบาลใหม่ที่
เพิ่งเข้ามารับหน้าที่แทนลลิตา แล้วก็มาพยาบาลคุณแม่ผม
จำเป็นที่ผมจะต้องไปดูเพื่อความเรียบร้อย เจตนาจะทราบดี
อยู่แล้วว่า ผมไม่เคยห่างคุณแม่เลยตั้งแต่ท่านล้มเจ็บลงคราวนี้
ขนาดจะไปเขียนหนังสือที่วังสนธิยาผมก็ยังเสียสละไม่ไป อยู่
บ้านคอยดูแลท่านอยู่ตลอดเวลา เจตนาจะไม่คิดอะไรเลยเถิดไป
ถึงเพียงนั้นเลย ทำไม น้ำขึ้นเล่าอะไรให้ฟังยังงั้นหรือ”

“เปล่า”

“แล้วเจตนาติดอกติดใจอะไร?”

“คุณกฤษณ์ไม่ได้ขอให้เขามาเป็นพยาบาลประจำตัวของ
คุณป้าตลอดไปหรือหรือ”

“ก็ใช่ ผมทาบตามเขาไว้ เพราะเห็นว่าคุณแม่พอใจเขา
มาก ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ความพอใจของคนป่วยเป็นใหญ่”

“แล้วยังไงต่อไปคะ?”

หล่อนกระชั้นคำถามต่อมา อย่างไม่ยอมให้เรื่องสุดสิ้นลง
โดยง่าย เอื้อมมือมาหยิบซองบุหรี่ของเขาบนโต๊ะขึ้นไปคาบเฉย
ไว้ตัวหนึ่งอย่างเอาเชิง ชายหนุ่มจำใจต้องผงกตัวขึ้นจากท่าที่
นอนเอกเขนกอยู่ ชะโงกเข้าไปจุดไล่เต๋อรั้ต่อกับบุหรี่ให้จนถึงปาก

“อะไร ที่ว่าต่อไปยังงั้น?”

“คุณกฤษณ์ทาบตามเขาให้มาเป็นพยาบาลประจำ แล้ว
เขาตกลงไหม?”

“เขาก็กังไม่ตกปากรับคำ”

“เรียกว่าสงวนท่าที เอาเชิงไว้ก่อน อยากจะให้ลูกชาย
คนเดียวของมหาเศรษฐีนี้อ่านวนให้มากกว่านี้”

“รู้สึกว่าจะจะไม่ชอบนางพยาบาลคนนี้ตั้งแต่ยังไม่เห็น
หน้าหรือพบตัวเลยที่เดียวนะ”

แม้จะบังคับความรู้สึกเช่นไรก็ตาม เสียงของชายหนุ่ม
เริ่มขุ่นขึ้น เจตลักษณะเปล่งเสียงหัวเราะใส แต่หูของเขามันฟัง
แค้นๆ อย่างไม่พิกล

“เปล่า!...”

หล่นร้องเสียงสูงกลัวไปกับอาการหัวเราะ ฟันควันบุหรี่
ให้กระจายไปกับลมบ่าย

“อะไรที่เจตจะต้องชอบหรือไม่ชอบเขา ตามคุณลักษณะ
เล่นๆ คุณแค่นี้เอง ไม่ทราบว่าจะทำให้หงุดหงิด”

“ผมก็ไม่ได้หงุดหงิด แต่ยอมรับว่า บางขณะก็รำคาญต่อ
การชักใช้จุกจิกที่ไร้สาระเกินไป พยาบาลใหม่เปลี่ยนหน้ามา
ทำงานรับใช้คุณแม่เพียงคืนเดียว เจตก็ตั้งข้อที่จะชักฟอกผม
เสียแล้ว ผมเสียอีก ไม่เคยคิดไปชักฟอกอะไรเจตเลย”

“ก็เจตมีอะไรจะให้คุณลักษณะต้องชักฟอกล่ะคะ”

เจตลักษณะเสียงแข็งขึ้นมาทันทีนั้น เขาหันไปจ้องตาแล้ว
พูดออกมาหนักๆ ในลำคอ

“มี! มากเสียด้วย!! แต่โปรดเถิด ผมขอร้อง อย่าทำให้ผม
ต้องพูดออกมา เจ็ดไปทำอะไรไว้ที่ไหน เจ็ดต้องรู้ดี”

ธิดาสาวของท่านรัฐมนตรีหน้าแดงและซีดสลับกันอยู่
เช่นนั้น แล้วก็ระเบิดลั่นออกมา

“พูดออกมานะ คุณกฤษณ์ ถ้าคุณเป็นลูกผู้ชายคุณต้อง
พูด ไหนบอกมาซิ เจ็ดไปทำอะไรไว้ที่ไหน”

โทสะแล่นปราดขึ้นในบัดนั้น แต่ก็ชั่วขณะจิตเดียวเท่านั้น
ที่มันถูกสกัดกั้นแล้วกดข่มลง...ผู้หญิง!...มนุษย์...ผู้ก่อเกิดกาย
ขึ้นมาจากกองกิเลส!...เขาคิดปลง

“ผมไม่แน่ใจว่าผมจะเป็นลูกผู้ชายตามแบบฉบับของเจ็ด
หรือเปล่า บางทีอาจเป็นหน้าตัวเมียอย่างที่เจ็ดคิดประณามก็ได้
...”

ครั้นแล้วเขาก็ยิ้ม กล่าวขึ้นอย่างอ่อนโยน ทั้งคำหน้าและ
ดวงตาสงบเยือกเย็นลงอีกครั้ง

“...ผมขอโทษ ถ้าหากจะพูดอะไรล่วงเกินทำให้เจ็ดไม่
พอใจ อโหสิเถิด”

เจตลักษณะนี้กายสั้นน้อยๆ หล่อนไม่อาจบอกได้ถูก เหมือนกันว่า ความรู้สึกในขณะนี้เป็นอย่างไหน ความอับอายต่อตัวเอง ความโกรธที่ถูกใจเข้ากลางใจดำ ความหวั่นไหวหวาดเกรงว่าความจริงจะถูกเปิดเผยออกมาซึ่งๆ หน้า โดยคู่หมั้นหนุ่ม ผู้ซึ่งหล่อนระแวงอยู่แล้วว่า เขามีอะไรที่ลึลับอยู่เหนือมนุษย์ ปุถุชนทั่วไปในด้านการลวงรู้ต่อเหตุการณ์ โดยไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยตา สิ่งเหล่านี้ปะปนยุ่งเหยิงไปหมดในสมองของหล่อน

หญิงสาวหลบตาลงดูพื้น สายตาคู่หนึ่งของคู่หมั้นหนุ่ม แม้จะมองมาอย่างอ่อนโยนเยือกเย็น แฝงไปด้วยความการุญก็จริง แต่เจตลักษณะรู้สึกเหมือนกันว่าจะมองทะลุเข้าไปเห็นหัวใจของหล่อนอย่างโปร่ง ไม่ว่าจะปิดบังซ่อนเร้นอะไรไว้

ความอ่อนข้อเหมือนจะยอมพ่ายแพ้โดยดีของเขา แทนที่จะทำให้หล่อนรู้สึกว่าตนเองชนะ กลับรู้สึกว่าตนเองนั้นแหละที่ เป็นผู้แพ้ อย่างน้อยที่สุดก็แพ้ในด้านจิตใจ พุดออกมาด้วยเสียงสั้นเครือ

“เจดก็ขอโทษคุณกฤษณ์ค่ะ ที่พุดอะไรรุนแรงไป เราไม่ควรจะเป็นปากเป็นเสียงกันเลย เจดรู้สึกตัวเองเหมือนกันว่ามาตอแยทำให้คุณกฤษณ์รำคาญ”

“เฮอะละ เราลืมนั่นเสียเถิด”

พร้อมกับกล่าว เขาเอื้อมมือมาจับมือหล่อนไว้ บีบเบาๆ อย่างเอาใจ

“คุณกฤษฎิ์ไม่โกรธเจตนะคะ”

“ความโกรธเป็นเคราะห์ชนิดหนึ่ง ผมไม่อยากจะให้มีเคราะห์
หรือก เจตก็เหมือนกัน ถ้าไม่อยากจะให้มีเคราะห์ก็อย่ามีโทษะ”

“พระแท้ๆ ที่เดียว แต่ไม่ได้ห่มผ้าเหลืองเท่านั้น”

คู่หมั้นสาวพูดเบาๆ หางเสียงติดประชิดมากกว่าที่จะ
ยกย่อง แล้วก็เกิดปัญหาขึ้นกลางใจว่า ถ้าแต่งงานร่วมชีวิตกัน
แล้ว หล่อนจะทนต่อสภาพสมณะของเขาผู้นี้ไปได้นานสักแค่ไหน
คิดแล้วชักอึดอัดกลุ้มใจอย่างไรพิกล เสียแรงรูปร่างหน้าตาก็
หล่อเหลาสวย วิชาความรู้ก็ออกท่วมท้น มิหนำซ้ำยังเป็น
ลูกชายโอรสคนเดียวของมหาเศรษฐีนี้ แต่ความรู้สึกนึกคิดชีวิต
เป็นอยู่ หาได้เหมือนกับชาวโลกทั่วไปเขาไม่ ไม่มีอะไรจะทำให้
หล่อนตื่นเต้นเร้าใจในฐานะคู่หมั้นเลยแม้แต่นิดเดียว ไม่เคยให้
ความสนใจอะไรเกินไปกว่าความเป็นญาติ ไม่ไยดีกระตือรือร้น
กับเสน่ห์นานาประการที่หล่อนพยายามปรุงแต่งขึ้น เอาแต่

หมกมุ่นอยู่กับกองตำรา แล้วก็เข้าสมาธิเป็นตาฤๅษี นี่เขาจะสละทางโลกจริง ๆ แล้วหรือไร ช่างเสียชาติเกิดมาแท้ๆ!!

อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นความหวั่นไหวหวาดระแวงของหล่อนก็คือ ความลึกกลับที่แฝงอยู่ในตัวเขา มันจะเป็นผลมาจากโรคทางจิตประสาทหรืออะไรก็ตามที่ แต่เจดิลักษณ์ก็ยอมรับว่า หล่อนบังเกิดอาการสยองกลัวอย่างไรวิปัสส ขุนเขาจะล่วงรู้ความลับส่วนตัวของหล่อนไปเสียหมด ไม่ว่าจะทำอะไรไว้ที่ไหน รวากับว่าพวกฟอมดหมอผี ต่อไปหล่อนจะโกหกอำพรางเขาได้อย่างไร

การสนทนาที่ไม่ออกธรรมาสน์ของหล่อน การเบื้อหน้าต่อความเฉื่อยเฉื่อยเนิบเนื่อยของเขา ทำให้หญิงสาวคนหนึ่งอยู่ไม่ได้นานนัก หล่อนผินใจคุยอยู่ด้วยอีกครู่ก็ขับรถอย่างปรุ๊ดปราดออกไปจากบ้านพร้อมกับกระแทกเสียงอยู่กับตนเองว่า

“ไปบวชเสียไป ฤๅษี ฮี! นางสาวเจดิลักษณ์ นคราภิบาล เลวสิ้นทำสักแต่ไหนนะ ถึงจะต้องมาคอยจ้องนอนวนแว้รูปเจี๊วดศาลพระภูมิคนนี้อยู่”

หล่อนพึมพำในขณะที่ขับรถผ่านประตูใหญ่ของคฤหาสน์ ‘อิสราลักษณ์’ ไปราวกับลมพัด ประโยคนั้นแว่วเข้ามากระทบ

โสตประสาทส่วนลึกของคนถูกนินทาที่กำลังนอนหลับตาทอด
อารมณ์อยู่บนเก้าอี้วารีมน้ำที่เดิม แต่ไม่ใช่โดยเสียงของ
เจตลักษณะเอง หากแต่เป็นกระแสน้ำทอดจากพลังงานชนิดหนึ่ง
ซึ่งบัดนี้คลุกคลีผูกพันอยู่กับเขา

‘ไอ้จุก เอ็งอย่ามาก่อวินาศกรรมอะไรให้กับสภาพการ
เป็นคู่หมั้นระหว่างข้ากับเขา’

‘โธ...น้ำ...ชั้นไม่ได้ต่อแหลสาระแนใส่ความเขาเลย
เขาบอกว่าเป็นอย่างนี้จริง’

จักรกฤษณ์ขยับกายอย่างรำคาญ เผลอด้วยมือขึ้นโบก
ทึ้งๆ ที่เขายังหลับตาอยู่

‘ช่างเขาเถอะ เขาจะนินทาว่าอะไรข้าหลับหลังเอ็งก็ไม่ต้อง
เสือกเอามาบอกข้า กินอิ่มแล้วก็หุบปากเฉยๆ เสียมัน ข้ารำคาญ
เต็มทีแล้ว จะนอนพักสักงีบ ค่ำๆ ค่อยออกไปบ้านตาอาจารย์ทอง
นั่นด้วยกัน’

“รูปเจวิศาลพระภูมิ ฮิ! ฮิ!”

‘เดี่ยวถีบเปรี๊ยะเลย ไอนี้’

ชายหนุ่มวัดเท้าออกไปในท่าที่นอนอยู่แล้ว ก็รู้สึกว่
สัมผัสกับสีข้างของใครคนหนึ่งที่ยืนอยู่เบื้องหน้าดังบ่าบใหญ่
พร้อมกับเสียงร้อง “โอ้ย!” ก็ดิ่งล้นมาได้ยิน จักรกฤษณ์สะดุ้ง
ล้มตาลุกพรวดพราดขึ้นมาโดยเร็ว อ้าปากค้าง

สมพงษ์เด็กรับใช้ของเขากำลังยืนหน้าเหย เอามือกุม
สีข้างครางอู้

“อ้าว! แล้วกันเจ้าพงษ์ ยังไงกันนี้ เข้ามายืนอยู่ตรงนี้
ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

เขาร้องออกมาหน้าตื่น

เด็กสมพงษ์สุดปากลั่น ยังเอามือค้ำสีข้างอยู่เช่นนั้น
ยิ้มแหยๆ

“เข้ามาเดี๋ยวนี้เองครับ เห็นคุณกฤษณ์หลับก็เลยจะปลุก
ยังไม่ทันจะปลุกเลย คุณกฤษณ์ก็วัดเท้ามาถูกเข้าพอดี อู๊ยย...”

จักรกฤษณ์กะพริบตาถี่ๆ แล้วหัวเราะลั่นออกมา

“โทษที่ไว้งพงษ์ เส้นมันกระตุกออกไปตอนไหนข้าก็ไม่
รู้ตัวเหมือนกัน เอ็งเคราะห์ร้าย เสือกเข้ามายืนอยู่พอดี ก็เลย
โดนเข้า”

ว่าแล้วเขาก็ลุกขึ้น เดินไปตบหัวมันเบาๆ อย่างปลอบโยน
หัวเราะไปพลาง เพราะอดขันไม่ได้

“เอ็งจะมาปลุกข้าทำไม?”

“มีโทรศัพท์มาถึงคุณกฤษณ์ครับ”

เด็กพงษ์บอกอ่อยๆ

“ใคร หมอกำพลเหรอ?”

“ไม่ใช่หรอกครับ ผู้หญิง”

“ผู้หญิง?...”

เขาทวนคำ ขมวดคิ้วย่น

“ใครกัน?”

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกันครับ ถ้ามแล้วแกไม่ยอมบอกชื่อ
บอกแต่เพียงให้ผมมาเชิญคุณกฤษณ์ไปรับสาย”

ชายหนุ่มเต็มไปด้วยความฉงน นี่ก็ไม่ออกว่าผู้หญิงที่ไหน
จะโทรศัพท์มา จะว่าเจตลักษณะก็ยอมเป็นไปไม่ได้ เพราะหล่อน
เพิ่งจะผลจากไปหยกๆ นี่เอง ยืนงออยู่ครู่เดียวก็เดินตรงเข้าไป
ในห้องรับแขกอันติดต่อกับบาร์ หูโทรศัพท์วางรอเขาอยู่แล้วบน
เคาน์เตอร์ ชายหนุ่มหย่อนตัวลงบนสตูลหน้าบาร์ หยิบหูขึ้น

“จักรกฤษณ์ พุด”

เขารอกเสียงลงไปเรียบๆ

“สวัสดิ์ค่ะ นี่ดิฉัน พยาบาลรัตติ!”

เสียงเบาแต่แจ่มใสชัดเจนราวกับผู้พูดจะมีริมฝีปากจ่ออยู่
ชิดหูตังแหว่ออกมาจากหูฟัง จักรกฤษณ์ตะลึงไปชั่วขณะ อุทาน
ออกมาอย่างลืมหืม

“รัตติกาล!!”

“เรื่องอะไรถึงต้องตะโกนกรอกหูกันด้วยล่ะ โทรศัพท์ออก
ชัดอย่างนี้ พูดค่อยๆ ชกลมดาาก็ได้ยินค่ะ คุณจักรกฤษณ์ ไม่ต้อง
ตะโกนหรอก”

น้ำเสียงนั้นกลั้วมากับอาการหัวเราะน้อยๆ

“เธอจริงๆ หรือนั่น...รัตติกาล...นั่นโทรมาจากไหน?”

ชายหนุ่มกำหุโทรศัพท์แน่น พยายามระงับอาการตื่นเต้น
ไว้ ตามละล้าละลักออกไปเร็วปรือ เลือดแล่นร้อนซ่านไปทั้งกาย

“เอาเถอะ โทรมาจากที่ไหนก็ไม่สำคัญนักหรอก อาจเป็น
โทรศัพท์เครื่องใดเครื่องหนึ่งในแดนมนุษย์ หรืออาจเป็น
โทรศัพท์ที่ใช้ระบบคลื่นวิทยุส่งผ่านลงมาจากจักรวาลอื่นก็ได้
ถึงอย่างไร คุณก็ได้ยินเสียงของฉันเท่าๆ กับที่ฉันก็ได้ยินเสียง
ของคุณ มีเรื่องที่จะต้องต่อว่ากันหน่อยนะ”

“ต่อว่าเรื่องอะไร?”

เสียงของเขายังไม่วายสั่นน้อยๆ ด้วยความปรามาสปีติ
เขาไม่ได้เพื่อผันไปเลย ผู้ที่พูดโทรศัพท์กับเขาในขณะนี้คือ

รัตติกัลยา แม่เทพีผู้โสภณซึ่งจิตใจของเขากำลังพะวงจดจ่ออยู่
ทุกลมหายใจเข้าออก

“ธูระอะไรไม่ทราบ ที่คุณทำตัวเป็นนักสืบพยายามไป
สืบสอบประวัติของฉันที่ศูนย์พยาบาลพิเศษวันนี้”

ชายหนุ่มหัวเราะออกมา

“อ้อ! เธอรู้หรือ?”

“รู้สิ ทำไมจะไม่รู้ รู้แม้กระทั่งคุณไปกุเรื่องหลอกหัวหน้า
พยาบาลประจำศูนย์เสียอย่างสนิท จะหลอกดูแฟ้มประวัติของฉัน”

เสียงหล่อตอบว่ามา

“นี่แปลว่าเธอพบกับหัวหน้าพยาบาลมาแล้วสิ”

“จำเป็นอะไรด้วย ที่ฉันจะต้องพบหัวหน้าพยาบาล คุณมี
การเคลื่อนไหวอย่างไรใด หรือแม้แต่ในด้านความนึกคิด ถ้าฉัน
ต้องการรู้ ฉันก็รู้เสมอ”

“แล้วรู้หรือเปล่า ว่ากำลังคิดถึงเหลือเกิน”

“ข้อนั้นไม่รู้ และไม่อยากจะรู้ บอกมาซิ ไปสืบหาประวัติ
ของฉันทำไม”

“ก็ไหนว่ารู้อยู่ทุกอย่างแล้วไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าจะถามอีก”

“ไม่มีประโยชน์อะไรสักนิดเดียวที่ทำอย่างนั้น คุณนึก
หรือว่า คุณจะได้หลักฐานความจริงอะไรขึ้นมา”

“ฉันเพียงแต่อยากจะรู้เท่านั้นว่า เธอมีแบ็คกราวด์
มาอย่างไร ในการทำตัวเป็นพยาบาลรัตติ เข้าไปผูกพันอยู่กับ
ศูนย์พยาบาลพิเศษแห่งนั้น อยากจะรู้ให้แน่ว่าเธอมีวิธีแทรกซึม
เข้าไปได้อย่างไร ในสังคมของมนุษย์”

“ก็แล้วคุณได้หลักฐาน หรือได้ผลลัพธ์อะไรขึ้นมาบ้างล่ะ?”

ชายหนุ่มนิ่งไปครู่ เขาอดจงดทนเองไม่ได้เหมือนกัน

“ก็ได้ผลลัพธ์โดยการที่ไม่ได้อะไรขึ้นมาเลยสักอย่างนะซิ
มันลึกลับอมพะนำไปหมด”

เสียงรัตติกาลหัวเราะแผ่วต่ำมาตามสาย

“ฉันเตือนคุณหลายครั้งแล้วไม่ใช่หรือ ว่าอย่าพยายาม
ดีกว่า มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาหรอก นอกจากเสียเวลาเปล่า
คุณจะไปค้นหาหลักฐานอะไรได้ กับสิ่งที่ไม่มีตัวตนในโลกนี้
มีหน้าซำยังมีพลังงานที่เหนือระดับโลกสำหรับจะทำอะไรก็ได้ที่
ชาวโลกพันวิสัยจะทำได้”

“ฉันก็อยากศึกษาว่าพลังงานที่เหนือระดับโลกชนิดนี้นะ
มันมีโครงรูปของมันอย่างไร อยากรู้ให้ละเอียดเป็นข้อๆ ไป
ทีเดียวนะ เป็นต้นว่า หลักฐานในการขอสมัครเข้าเป็นนางพยาบาล
พิเศษประจำศูนย์ ซึ่งเป็นไปในลักษณะของจริงตามปกติธรรมดา
ของสังคมมนุษย์ทุกอย่าง มีเซอร์ติฟิเกต มีใบสมัคร มีผู้แนะนำ
ฝากฝังเข้ามา มีสถานที่อยู่ แต่เสร็จแล้วหลักฐานเหล่านี้มันสูญหาย
หรือถูกอำพรางไปเสียหมด โดยที่หัวหน้าพยาบาลก็รู้สึกตัว
และไม่ได้เฉลียวคิดสงสัยอะไรด้วย เพียงแต่คิดว่าเป็นความ
หลงลืมเผอเรอของตัวเอง กลายเป็นว่า หัวหน้าพยาบาลคนนั้น
ร่วมมือกับเธอโดยที่เธอไม่รู้สึกลำบากตัวเลย ทำให้แบ็คกราวด์
ความเป็นมาของเธอสมจริงหมดทุกอย่าง ถ้าฉันไม่รู้มาก่อนว่า
เธอเป็นอะไร ฉันก็ต้องเชื่ออย่างสนิท แต่นี่บังเอิญฉันรู้เสียแล้ว
จึงแปลกใจว่าเหตุผลอันสมจริงเหล่านี้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

“ก็เกิดขึ้นได้อย่างลมเพลมพัดนะซี”

หล่อนพูดมาอย่างลือๆ

“อย่าพูดเป็นเล่นไป ฉันกำลังอยากพบเธอที่สุดรัตติกาล มีอะไรหลายอย่างที่จะถาม คืบนี้ช่วยมาเฝ้าคุณแม่หน่อยได้ไหม ฉันอยากให้เธอมาที่สุด”

“ก็เมื่อคืบนี้อยู่เวรตลอดทั้งคืนแล้ว จะให้ไปอยู่ซ้ำอีกได้ ยังไง น้ำใจจะไม่ให้พักผ่อนบ้างหรือ”

จักรกฤษณ์จีปากออกมาเบาๆ

“แหม! พูดเสียยังกะเป็นมนุษย์ชาวโลกธรรมดาจั้นแหละ ถ้าเธอจะมา ทำไมเธอถึงจะมาไม่ได้”

“ที่มาไม่ได้ ก็เพราะไม่มานะซี”

“ก็ทำไมไม่มาล่ะ ทั้งๆ ที่ฉันขอร้อง จะให้กราบไหว้ก็ยอม มาหน่อยนะ รัตติกาล คุณแม่คงดีใจมากถ้าเห็นเธอในคืนนี้อีก”

“กลัวว่าจะหมั่นไส้เสียมากกว่ากระมัง เรียนท่านไปแล้ว ว่าคืบนี้ฉันไม่ว่าง เพราะตามธรรมดา พยาบาลพิเศษไม่มีใคร เฝ้าไข้ซ้อนกันติดๆ กันสองคืนหรอก ยกเว้นแต่จะจำใจเป็น ประจำ ขึ้นเฝ้าไปวันนี้อีก มหาเศรษฐีนี้อาจเข้าใจว่าแม่พยาบาล

ตัวดีเกิดติดเนื้อต้องใจพ่อลูกชายเนื้อหอมเข้าแล้วกระมัง
เสียหายหลายแสนรู้ไหม?”

เขาดหัวเราะไม่ได้

“โธ่! พูดยะไรก็ 모르 เหลวไหลน่า เอาละ จะมาหรือไม่มา
สำหรับคตินี้ละไม่สำคัญหรอก สำคัญที่ว่าทำยังไงฉันถึงจะได้
พบเธอ”

“ก็ไม่เห็นยากเย็นอะไรเลยนี่ อยากพบก็มาหาฉันสิ”

“จะให้ไปหาที่ไหน”

ชายหนุ่มพาซื้อถาดโดยเร็ว แล้วก็ออกไป เมื่อเสียงกึ่ง
หยัน กึ่งทำทาบออกมาว่า

“คุณรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ ว่าฉันอยู่ที่ไหน และก็เคยออกมา
ด้นด้นไปจนพบแล้ว”

“หมายความว่า เธอจะให้ฉันถอดวิญญาณขึ้นไปพบ
เธอนั้นหรือ?”

“ฤๅษีที่แต่งชุดสากลอย่างคุณทำได้นี้ ฤๅษีที่นุ่งคางกรอง
ครองหนึ่งเสื่ออีกหลายร้อยหลายพันคน ก็ยังไม่มีญาณแก่กล้า
เต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์อย่างคุณ ปีศาจกลัวเทวดาคร้าม สามารถ
ข้ามภพ เข้าภูมิได้ ก็ทำไมไม่ลองดูอีก บุญญาอภิหารของคุณ
มากนักไม่ใช่หรือ”

“โปรดอย่าเยาะเย้ยหรือทำทายนั่นดีกว่า”

น้ำเสียงของเขามัวลง

“ฉันรู้ตัวว่าที่เข้าไปแล้วนั้นนะ มันไม่ถูก ไม่ได้คิดบังอาจที่
จะทำอีกเลย เอาเถอะ เธอก็รู้ดีอยู่แล้วว่าฉันอยากพบเธอ
เพียงไร เมื่อไม่ต้องการจะให้พบก็สุดแล้วแต่...”

“โกรธหรือ?”

เขาหัวเราะกับหุโศรศัพท์ ปรับระดับจิตใจให้เป็นปกติ

“ไม่โกรธหรอก เพียงแต่เสียใจนิด ๆ น้อยใจหน่อย ๆ แต่
ตอนนี้ไม่มีอะไรแล้ว ปกติสภาพ ขอบใจมากที่ยังอุตสาหโธรมา”

“ขอแสดงความยินดีด้วยนะ”

“เรื่องอะไรไม่ทราบ?”

“ก็เรื่องที่คุณแม่ของคุณตกลงใจให้จ่ายเงินค่ารื้อถอน
ชดเชยให้กับพวกที่ถูกไล่ที่นะซี เป็นกุศลของท่านอย่างยิ่งแล้ว”

“อ้อ...”

จักรกฤษณ์พยักหน้า แกว่ตาสดใสขึ้น

“อาจเป็นเพราะเธอเมตตาเข้ามาเกี่ยวพันใกล้ชิดกับท่าน
เมื่อคืนนี้ก็ได้ เลยตั้งใจให้ท่านมองเห็นในสิ่งที่ชอบที่ควร นับว่า
ท่านมีบุญประเสริฐสุดแล้ว ระหว่างเจ็บไข้เคราะห์ร้าย เทพธิดา
จากสวรรค์เบี่ยงบนอตุลสำหรับจำแลงร่างลงมาเป็นพยาบาลเฝ้าดูแล
ปรนนิบัติรักษา แล้วก็ยังตักบาตรร่วมกับท่าน ข้าพระองค์...นาย
จักรกฤษณ์ อิสราลักษณ์ ผู้เป็นบุตร ขอน้อมสักการะและระลึก
ในน้ำพระทัยการุญของท่านรัตติกัลยาเทพอย่างสุดที่จะหาคำใดมา
กล่าวได้ ขอให้เทพผู้งามน้ำพระทัยจงเจริญ”

“หมั่นไส้ อย่ามาทำพูดแดกหน้อยเลย คนอย่างคุณไม่เคย
เคยเคารพสักการะเทวดาฟ้าดินหรอก”

“เทวดาก็ยังมีกิเลส พัดดินก็ไม่ได้อยู่กับร่องกับรอยเสมอไป ศีรษะของฉันทะกัม มือของฉันทะพนมก็แต่เฉพาะพระธรรมอันประเสริฐสุดเท่านั้น”

“เป็นมนุษย์ที่พระนางเหลือเกินนะ ระวังให้ดีเหอะ จะเอาเสียให้เห็นฤทธิ์”

“เธอหรือใครก็ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก นอกจากจะเป็นกรรมแต่หนหลังของฉันเอง”

“ทำเหอะ?”

“ไม่ทำก็เหมือนทำนั้นแหละ”

ชายหนุ่มซ่อนยิ้มกับโทรศัพท์ แกล้งโย

“ประเดี๋ยวเอาให้คอหอยพอกเลย”

“ถ้าทำได้จริงละก็ จะเลี้ยงอาหารเย็นอย่างดีหนึ่งมื้อ แล้วก็พาไปฟังเพลงอย่างที่เคยชอบ เปิดแชมเปญให้อีกหนึ่งขวด อย่างเธอนะเร็ว ไม่มีอิทธิฤทธิ์หรือพลังอำนาจเหนือระดับโลกอะไรอย่างที่คุณไว้นักหรอก คินนี่คงจะติดเวรยามหรือภารกิจ

อะไรในโลกของเธอเองใช่ไหม ถึงได้ลงมาในแดนของฉันไม่ได้
ทำไมไม่บอกกันตรงๆ”

เพียงแค่นั้นเอง นางฟ้าก็หลงกล ร้องแหลมมา

“แหม! คุณนก ทำไมฉันจะไปในแดนคุณไม่ได้ถ้า
ต้องการจะไป”

“ก็บอกมาซิ จะให้ไปพบที่ไหน?”

“ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้นแหละ ในที่ที่คุณสามารถจะไปรอคอย
พบฉันได้ แม้แต่ขั้วโลกเหนือ”

“ไม่ต้องขั้วโลกเหนือ เพราะฉันไปไม่ถึงแน่ภายในคืนนี้
เอาที่วังสนธยาดีกว่า เสร็จธุระแล้ว ประมาณสักสี่ทุ่ม ฉันจะไป
นั้นตามปกติ อย่าหลบหน้าเสียล่ะ”

“ดีละ ไปเถอะ ที่วังสนธยานั้น ฉันจะให้ไอ้พวกภูตผี
ปีศาจในนั้นมันเล่นงานคุณให้ตับทุดทีเดียว”

มีเสียงกระแทกหุโศรศัพทโครมอย่างถอนฉิว ลักษณะ
ของผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่อยู่ในอารมณ์ จักรกฤษณ์ยิ้มพรวน
วางหล่งอย่างสมหวัง

ประมาณหนึ่งทุ่ม เขาก็หยิบมือไม้ลักษณะประหลาดที่
เก็บซ่อนไว้ในตู้เล่นจานเสียง ตรงไปที่รถ ส่งกระแสจิตเรียก
พลังงานที่เป็นบรืวาร

“มา...ไ้จุก...ได้เวลาแล้ว...ไปกับข้า!”

ภายในห้องกว้างของเรือนไม้เก่า ๆ ชั้นเดียวที่ยกพื้นสูงนั้น
สว่างสลัว ๆ ด้วยหลอดไฟแรงเทียนอ่อนที่ห้อยสายลงมาจากข้อ
ของเพดานอันปราศจากผ้า อบอุ่นด้วยกลิ่นรูป ควันเทียน
ริมหน้าต่างด้านหนึ่งซึ่งปิดตายตลอดเวลาเป็นโ้ตะหมุ่มบูชาของ
พระพุทธรูปปางต่าง ๆ หมู่ใหญ่ ส่วนอีกด้านหนึ่ง เยื้องกันคนละทิศ
เป็นโ้ตะหมู่ที่สถิตขององค์เทวรูปศาสนาพราหมณ์ต่าง ๆ รูปฤาษี
และหัวกะโหลกของมนุษย์เก่าแก่ขัดมันตั้งพื้นเขยิบ นัยน์ตา
กลวงโป้ อยู่ยังฐานชั้นต่ำสุดสองด้าน

ทั้งรูปและเทียนส่งเปลวควันอยู่ทางหึ่งนี้ ผิดกับหึ่งของ
พระพุทธรูปซึ่งมีรูปจุดปักอยู่เพียงสามดอก

ชายผู้นั้นวัยประมาณห้าสิบปีเศษ รูปร่างผอมดำ
กระบอกตาลึก ทุ่งโสร่งตาหมากรุกสวมเสื้อกุยเฮง มีผ้าขาวห่ม

สไบเฉียง เขานั่งขัดสมาธิอยู่บนเสื่อน้ำมันหน้าหิ้งเทวรูป มือ
ประสานกันวางไว้บนตัก และหลับตาเข้าสมาธิโอมอ่านอะไรอยู่
ในลำคอด้วยริมฝีปากที่เผยอเพียงชมพูขมิบ

วันนี้เป็นเพียงวันเดียวในรอบสัปดาห์ ที่บรรดาลูกศิษย์
ลูกหาทั้งหลายย่อมจะทราบดีว่าเขาไม่รับแขก เขามีภารกิจของ
เขาโดยเฉพาะ เกี่ยวกับการบำรุงบูชาเทวดาทั้งหลาย

บนประตูรั้วไม้ระแนงกันอาณาเขตบ้านแคบๆ ในท้าย
ตรอกอันอัดแอสกปรกของเขา มีป้ายเขียนติดไว้ว่าอาจารย์ทอง
เมื่อหลายปีก่อน ชาวบ้านในละแวกนี้เห็นป้ายที่แขวนไว้นี้ใหญ่
กว่านี้ เพราะมันเป็นข้อความประกาศโฆษณาตัวเองของเขาให้
ผู้คนที่ผ่านมาได้ทราบ ข้อความนั้นเขียนบอกไว้ว่ารับตั้งศาล
สะเดาะเคราะห์ แก่คุณไสยถูกกระทำ บัณฑิตร้าง และรักษา
สรรพโรคด้วยอาคม ชะรอยจะเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจสะกิด
เตือนหรืออย่างไรก็ไม่แจ้ง ปรากฏว่าเดี๋ยวนี้ข้อความเหล่านั้น
หายไป คงเหลือแต่ชื่ออาจารย์ทอง อันเป็นนามของเขาเฉยๆ
แต่นั้นไม่ได้ทำให้ความศักดิ์สิทธิ์ของเขาลดน้อยลงเลยสำหรับ
หมู่คนในชั้นหนึ่ง หัวบันไดบ้านอันดูโอ้อวดกว่าเพื่อนบ้านทั้งปวง
ในละแวกข้างเคียงไม่เคยแห้ง ขนาดพ่อค้าคหบดี ข้าราชการชั้น
ผู้ใหญ่ และคุณหญิงคุณนายผู้ใส่แหวนเพชรพราว ก็ยังมาจอด

รถยนต์คันใหญ่อยู่ปากตรอก อุตส่าห์เดินย่ำบนสะพานไม้เล็กที่ทอดผ่านตามร่องน้ำครำเพื่อขึ้นไปกราบกรานเขา แล้วก็ปรึกษาหารืออะไรกันอยู่ซุบซิบเป็นการส่วนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีลักษณะร่ำรวยสวยหรูเหล่านั้น บางขณะก็หายเข้าไปในห้องบูชาของเขาดังครั้งก่อนวัน

ตำรวจเคยเตือนเขามาหลายครั้งแล้ว ให้เขาเลิกธุรกิจผิดธรรมชาติของเขาเสีย แต่ก็ไม่สามารถจะห้ามศรัทธาของผู้คนได้อีกประการหนึ่งก็ไม่มีหลักฐานอะไรที่จะดำเนินคดีเอากับเขาตรงข้าม นายตำรวจบางคนก็ยังยอมตัวเป็นลูกศิษย์ลูกหาของเขาเข้าไป ชื่อของอาจารย์ทองจึงเกรียงไกรระบือก้องไปทั่ว นัยว่าเขาทำให้ข้าราชการเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งได้ ทำให้ธุรกิจอันสะดุดชะงักไปด้วยอุปสรรคของพ่อค้าลุล่วงไปด้วยดี ทำให้หญิงที่สามีหน่ายกลับคืนมา ทำให้เคราะห์หนักผ่อนเป็นเบา แท้จริงอย่างไรคนที่เคยฝากตัวเป็นลูกศิษย์เขาเท่านั้นที่จะล่วงรู้ได้

ณ หัวค้ำของคันทันปลอดโปร่งซึ่งประตูบ้านของเขาปิดตายไม่ยอมรับแขกคนใดนี้ ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินมาตามสะพานไม้เล็ก ๆ ที่ทอดคดเคี้ยวจากปากตรอกไปในระหว่างหมู่บ้านสลัมทั้งหลายด้วยอาการอันสงบสำรวม เขาไม่จำเป็น